

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Semana a člnov senátu JUDr. Beaty Miničovej, JUDr. Aleny Prieelovej, JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Kataríny Pramukovej, v právnej veci žalobcu: **V. Z. P., a. s.**, M., B., IČO: X., proti žalovanému: **Z. K., s. r. o.**, K., B., IČO: X.X., zastúpenému JUDr. F. N., advokátom so sídlom v B., K., **o určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok**, vedenej na Krajskom súde v B. pod sp. zn. 6Cbi/111/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo/52/2009-350 z 21. júna 2011, právoplatného 09. augusta 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, dovolanie **z a m i e t a**.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy dovolacieho konania v sume 158,61 eur.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave., ako súd prvého stupňa, rozsudkom č. k. 6Cbi/111/2005-263 z 12. februára 2009 žalobe vyhovel, keď určil neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 07. 07. 2005 medzi JUDr. T. K. - správcom konkurznej podstaty úpadcu P. D. Z. P., P. 2, B., IČO: X., a Z. K., s. r. o., H., X. Ž. H., IČO: X., na sumu 1 169 254 201,- Sk. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému

žalobcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

Dôvody svojho rozhodnutia o vyhovení negatívnej určovacej žalobe objasnil odkazom na ustanovenia § 80 písm. c) OSP, § 37 ods. 1, § 39, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 14 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, § 34 ods. 1, 4, 5, 6, § 59 ods. 1, 2 zákona č. 273/2004 Z. z., ako aj zisteným skutkovým stavom, z ktorého mal za preukázaný naliehavý právny záujem žalobcu na určení neplatnosti predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok v zmysle § 80 písm. c) OSP spočívajúci v tom, že bez určenia by bolo ohrozené jeho právo k správe pohľadávok zdravotného poistenia. Uviedol, že sporné práva sa týkajú právnej sféry zdravotného poistenia v pôsobnosti žalobcu, na ktorého prešli poistenci zrušenej zdravotnej poisťovne. Jeho aktívna legitímácia je daná jeho postavením správcu zdravotného poistenia, a navyše právo domáhať sa absolútnej neplatnosti priznáva zákon každému a súd ju skúma ex offa.

Prvostupňový súd vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového zistenia, že na majetok úpadcu bol 20. apríla 2001 vyhlásený konkurz. V pláne speňaženia podstaty neboli zahrnuté pohľadávky úpadcu na poisťom. Dôvodom ich nezaradenia bola, podľa odôvodnenia uvedeného priamo v pláne, skutočnosť, že pohľadávky nie sú majetkom poisťovne, ale súčasťou verejných financií vytváraných platiteľmi poisťného, ktoré poisťovňa iba spravuje, preto netvorí konkurznú podstatu. Oznámeniami zo 07. apríla 2005 a 19. októbra 2005 oznámil správca súdu, že zákonom č. 581/2004 Z. z. bol zrušený zákon č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení a zdravotných poisťovniach. Tým sa odstránili nezrovnalosti a odchýlky medzi zákonom o zdravotnom poistení a všeobecnými ustanoveniami zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“). Nová úprava neupravuje, čo je, a čo nie je, súčasťou majetku poisťovne, čo umožňuje zahrnúť aj predmetné pohľadávky do konkurznej podstaty úpadcu. Zmluvou uzavretou správcom konkurznej podstaty so žalovaným 07. júla 2005 bol súbor pohľadávok úpadcu voči platiteľom a samoplatcom poisťného postúpený žalovanému.

Súd prvého stupňa poukázal na zásadu občianskeho práva, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má sám. Ozrejmil, že ZKV nemá výnimky z uvedenej zásady. Podľa § 14 ods. 1 ZKV, vyhlásením konkurzu síce prechádza na správcu podstaty právo nakladať s majetkom úpadcu, neprechádza však na neho vlastnícke právo k majetku a majetkovým hodnotám. Neprechádzajú na neho ani pohľadávky, ani rozhodovanie podľa zákona č. 273/1994 Z. z.. Veriteľom pohľadávok je úpadca, preto správca nemohol s nimi vo

vlastnom mene nakladať. Postúpeniu pohľadávok bránila aj zákonná úprava, najmä zákon č. 273/1994 Z. z. v znení zákona č. 671/2002 Z. z., zákon č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách a zákon č. 291/2002 Z. z. o Štátnej pokladnici. Podľa uvedených predpisov sú pohľadávky na poistnom súčasťou verejných financií a nie majetkom poisťovne. Po zrušení poisťovne a jej vstupom do likvidácie upravoval nakladanie s takýmito pohľadávkami § 59 zákona č. 273/1994 Z. z. Podľa § 59 ods. 2 tohto zákona, pohľadávka zrušenej poisťovne nie je pohľadávkou podľa odseku 1 a nakladanie s nimi upravuje osobitný zákon (podľa pozn. ^{21ad} je ním zákon č. 176/2004 Z. z. o nakladaní s majetkom verejnoprávnych inštitúcií). Nový zákon o zdravotných poisťovniach režim pohľadávok vzniknutých za účinnosti predchádzajúceho zákona nezmenil, ani inak neupravil. Na základe uvedeného dospel prvostupňový súd k záveru, že správca podstaty preto nemohol, ako veriteľ, platne postúpiť pohľadávky na žalovaného pre rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka a s uvedenými zákonmi.

Za ďalší dôvod neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok označil súd prvého stupňa skutočnosť, že táto zmluva viazala platnosť a účinnosť zmluvy na úplné zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávok. Poukázal na to, že zmluva neobsahuje výšku odplaty a odkazuje na Dodatok č. 1, ktorý mal byť uzatvorený v deň totožný s dňom uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok. Bola v ňom dohodnutá odplata vo výške 750 000,- Sk. Upozornil na rozdiel v uzatváraní medzi zmluvou a dodatkom spočívajúci v tom, že podpis postupcu na zmluve je osvedčený notárom a na dodatku podpis osvedčený nie je. Z toho usúdil, že táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že zmluva a dodatok neboli uzavreté naraz. Dôvodil tým, že keďže dodatok nebol súčasťou zmluvy, mohol ju len meniť, nemohol však konvalidovať vadnú zmluvu, v ktorej chýbalo dojednanie o výške odplaty za postúpené pohľadávky. Prvostupňový súd vyslovil záver o rozpore takto uzavretej zmluvy s § 37 Občianskeho zákonníka, keďže platnosť zmluvy bola viazaná na zaplatenie úhrady v celej výške a odplata v časti 612 500,- Sk bola navyše zaplatená na účet úpadcu menom iného subjektu ako postupníka.

Na odvolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 4Obo/52/2009-350 z 21. júna 2011, právoplatným 09. augusta 2011, zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 224 ods. 2 OSP tak, že k náhrade trov konania v sume 736,72 eur zaviazal neúspešného žalobcu voči úspešnému žalovanému.

Z doplneného dokazovania vyplynuli odvolaciemu súdu nasledovné skutkové zistenia, ktoré pojal do odôvodnenia svojho zmeňujúceho rozsudku:

Dňa 20. marca 2001 podal likvidátor dlžníka P., D. Z. P. v likvidácii, návrh na vyhlásenie konkurzu na jej majetok. Uznesením z 20. apríla 2001, č. k. 7 K 70/01 – 30, bol na majetok úpadcu vyhlásený konkurz a za správcu podstaty ustanovený JUDr. V., ktorý bol neskôr zbavený funkcie a za nového správcu bol ustanovený JUDr. T. K. (uznesením z 29. októbra 2001). Správca 12. apríla 2005 konkurznému súdu oznámil, že vychádzajúc zo zmenenej právnej úpravy považuje pohľadávky úpadcu na poistnom za majetok úpadcu, ktorý patrí do konkurznej podstaty. Uvedené pohľadávky preto zaraďuje do podstaty a budú speňažené podľa podmienok speňaženia stanovených v pôvodnom pláne speňaženia.

Správca podstaty 02. júna 2005 požiadal konkurzný súd o súhlas na speňaženie súboru pohľadávok úpadcu (okrem ďalších) voči ostatným platiteľom predajom kupujúcemu Z. K., s. r. o., (žalovaný) mimo dražby. Súd opatrením z 22. júna 2005, sp. zn. 7 K 70/01 (č. 1. 26 spisu), udelil na navrhnutý predaj za odplatu 750.000,- Sk súhlas s podmienkou, že kúpna cena bude uhradená najneskôr pri podpise kúpnej zmluvy. V odôvodnení opatrenia uviedol, že záujemcovia ponúkli za odkúpenie predmetných pohľadávok vyššiu cenu ako určili v pripojených posudkoch znalci Ing. E. H. a Ing. J. Ž.. Keďže bol dodržaný postup predaja súborov pohľadávok prijatý vo schválenom pláne speňaženia, súd súhlasil s predajom mimo dražby podľa § 27 ods. 1, 2 ZKV. Odvolávajúc sa na uvedené opatrenie správca podstaty uzavrel 07. júla 2005 so žalovaným zmluvu o postúpení predmetných pohľadávok za odplatu 750 000,- Sk (výška odplaty a spôsob zaplataenia je uvedený v dodatku k zmluve datovanom rovnakým dňom).

Dňa 13. júna 2006 správca podstaty predložil súdu záverečnú - konečnú správu o speňažovaní majetku podstaty. Súčasťou správy je, okrem iného, aj informácia o speňažení predmetných pohľadávok (str. 8 a 15 - 16). Uznesením z 19. októbra 2006 súd konečnú správu schválil (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14. novembra 2006). Uznesením zo 14. novembra 2006, č. k. 7 K 70/01 – 1404, súd konkurz zrušil, zbavil JUDr. K. funkcie správcu podstaty a rozhodol o doplatku odmeny vo výške 100.000,- Sk. Konkurz zrušil podľa § 44 ods. 1 písm. d) ZKV, keďže po čiastočnom uspokojení pohľadávok proti podstate a vyplatení odmeny správcovi nezostanú prostriedky na ďalšie vedenie konkurzu. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodujúc o odvolaní žalobcu, uvedené uznesenie potvrdil uznesením z 22. februára 2007.

Na margo takto zisteného skutkového stavu, odvolací súd ozrejmil, že predmetom a zmyslom konkurzného konania je usporiadanie majetkových pomerov úpadcu a pomerné uspokojenie veriteľov. Tomuto cieľu slúži špecifická štruktúra konkurzného konania charakterizovaná jednotlivými etapami konania. Z pohľadu prejednávanej veci je významná najmä etapa, v ktorej sa zisťuje a určuje stav a rozsah podstaty a etapa v ktorej sa majetok, ktorý podľa zistenia súdu patrí do podstaty speňažuje. Formálnym výrazom úsudku čo patrí do podstaty, je zaradenie (zapísanie) konkrétnych súčastí majetku do súpisu podstaty § 18 ods. 1 ZKV. Súpis vykonáva správca podstaty podľa pokynov súdu. Zapísanie majetku do zoznamu podstaty dáva správcovi podstaty legitimáciu na dispozíciu s majetkom, teda na jeho speňaženie predajom (§ 27). Zapísanie veci do podstaty zakladá vyvrátiteľnú domnienku, že vec bola do podstaty zaradená správne. Vyradiť vec z podstaty môže správca buď z vlastného podnetu, alebo na podnet súdu (sudcu). Inak musí osoba, uplatňujúca nesprávnosť zapísania, uplatniť formou vylučovacej žaloby podľa § 19 ZKV. Uvedená konštrukcia je jedným z prípadov, keď zákon prelamuje zásadu, že nikto nemôže na iného previesť viacej práv ako má sám.

Okrem toho objasnil, že napriek špecifickému predmetu a charakteru konkurzného konania, ide o súdne konanie, a ako každé súdne konanie, je autonómne. Jeho autonómia sa prejavuje v tom, že správnosť jeho postupu, záverov a rozhodnutí môže byť, z podnetu jeho účastníkov i tretích osôb, predmetom preskúmania s účinkami pre konanie len v rámci tohto konania a prostriedkami upravujúcimi súdne konanie (riadne a mimoriadne opravné prostriedky). Znamená to, že súdu (všeobecnému) neprislúcha v inom konaní hodnotiť správnosť postupu a rozhodnutia súdu konajúceho v konkurze a deklarovať jeho prípadnú nesprávnosť.

Zo skutkových zistení mal odvolací súd za preukázané, že žalovaný nadobudol pohľadávky v konkurznom konaní. Nadobudol ich potom, ako súd opatrením podľa § 66b ZKV dal súhlas na ich predaj, čo pri pohľadávke znamená postúpenie za odplatu. Súhlas na speňaženie konkrétnej veci je, okrem schválenia spôsobu speňaženia, i vyjadrením záveru, že majetok bol do súpisu zapísaný oprávnene, čo mu dáva spôsobilosť na to, aby bol v konkurze speňažený (predajom, postúpením). Žalovaný tak pohľadávky nadobudol vo formalizovanom konaní (proces) uskutočňovanom orgánom štátu na to povereným. Osoby, ktoré takto nadobúdajú právo v konkurznom konaní, musia mať istotu, že ich dobromyseľne

nadobudnuté právo bude chránené a nebude dotknuté ani prípadnými chybami konkurzného konania.

Odvolací súd zaujal názor, že uvedené skutočnosti vylučujú možnosť, aby sa predmetná zmluva považovala za neplatnú z materiálnych dôvodov (z dôvodu neprípustnosti jej obsahu). Keďže samotným udelením súhlasu súdu na predaj pohľadávky opatrením podľa § 66b ZKV nedochádza k uzavretiu zmluvy, možno pripustiť, prípadnú neplatnosť zmluvy z formálnych dôvodov (prípadne jej neexistenciu).

Výhrady k formálnej bezchybnosti uzavretej zmluvy, vznášané žalovaným a uvádzané v rozsudku súdom prvého stupňa, boli vyvrátené výsledkami doplneného dokazovania. Z originálov zmluvy a jej dodatku predloženými na odvolacom pojednávaní, v spojení s oznámením Notárskej komory Slovenskej republiky, spravujúcej Centrálny register osvedčených podpisov, z 11. mája 2011 (č. 1. 343 spisu) vyplýva, že boli uzavreté v jeden deň 7. júna 2005 a na oboch listinách bola pravosť podpisu postupcu (správcu podstaty JUDr. K.) úradne osvedčená v rovnaký deň (na zmluve o 17.15 hod. a na dodatku o 17.29 hod.). K tomu odvolací súd poznamenal, že právna úprava osvedčenie podpisu v takomto prípade nevyžaduje. Rovnako boli vyvrátené aj pochybnosti o tom, či bola kúpna cena (odplata za postúpenie pohľadávok) zaplatená pri podpise zmluvy. Z originálov vkladových pokladničných dokladov predložených na odvolacom pojednávaní je zrejmé, že na účet úpadcu vedený v Ľudovej banke bola 25. mája 2005 vložená hotovosť 262 500,- Sk, ako záloha, a v deň uzavretia zmluvy o 10.35 hod. hotovosť 612 500,- Sk s označením účelu „odplata za postúpenú pohl.“. V oboch prípadoch je pokladničný doklad podpísaný Z. V., ktorý bol konateľom žalovaného. Na doklade o druhej platbe síce nie je pečiatka žalovaného (na doklade o prvej platbe pečiatka je), v oboch prípadoch je však na nich uvedené IČO žalovaného (X.), nie je preto dôvod na pochybnosť o tom, že Z. V. aj v tomto prípade peniaze poukazoval v mene žalovaného, tým viac, že žalovaný sa k uvedenej platbe hlási. Zaplatenie odplaty za postúpené pohľadávky je napokon potvrdené aj podpísaním zmluvy a dodatku (druhá a tretia veta posledného odseku na prevej strane dodatku).

K poukazu žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. mája 2009, sp. zn. 2Obo 10/2009 a 2Obo 11/2009, ktorým odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci rovnakých účastníkov, predmetom ktorej bolo postúpenie druhého balíka obdobných pohľadávok, odvolací súd uviedol, že citované

rozhodnutie bolo zrušené nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. októbra 2010, sp. zn. IV. ÚS 182/2010-44.

Odvolací súd uviedol, že na neodôvodnenosti žaloby nič nemenia ani žalobcom predkladané rozhodnutia súdov a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2010, sp. zn. I. ÚS 73/2010-44, podľa ktorých platobné výmery na zaplatenie poisťného vydávané správcom podstaty nie sú exekučným titulom, keďže správca na ich vydávanie nie je oprávnený. Uvedené uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sa však nedotýka možnosti predmetné pohľadávky postúpiť ani platnosti zmluvy o postúpení. Napokon poznamenal, že žalobca síce podal 02. marca 2006 na Krajský súd v Bratislave žalobu na vylúčenie sporných pohľadávok z konkurznej podstaty (výpis zo spisu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Cbi 15/2006 na č. 1. 335a), v čase jej podania však už boli pohľadávky v rámci speňaženia podstaty postúpené.

So zreteľom na uvedené skutkové a právne zistenia odvolací súd dospel k záveru o neexistencii dôvodov, pre ktoré by mala byť predmetná zmluva o postúpení pohľadávok neplatná. Preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, vychádzajúci čiastočne z neúplného a nesprávneho skutkového zistenia a z nesprávneho právneho posúdenia veci, zmenil podľa § 220 OSP tak, že žalobu zamietol.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote dovolanie žalobca napádajúc rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu. Prípustnosť dovolania odvodil z ustanovenia § 238 ods. 1 OSP (dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej). Dôvodnosť dovolania vzhliadol v ustanovení § 241 ods. 2 písm. a) OSP v nadväznosti na výskyt vady konania podľa § 237 písm. f) OSP – žalobcovi, ako účastníkovi konania, sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, a v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c) OSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Skutočnosť že odvolací súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávne právnemu posúdeniu veci, vidí žalobca v nasledujúcom:

Zákon č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení V. Z. P. a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych Z. P.

v znení neskorších predpisov, ukladá osobám, ktoré sú zo zákona povinne zdravotne poistené, obdobné povinnosti ako sú povinnosti daňové.

Preto pre subjekty, ktoré môžu vykonávať povinné zdravotné poistenie, stanovil prísne podmienky. V súlade s touto skutočnosťou môže vykonávať zdravotné poistenie, teda aj hospodáriť s poistným, len subjekt, ktorý bol zriadený zákonom, alebo ktorý má povolenie na vykonávanie zdravotného poistenia vydané MZ SR podľa zákona 273/1994 Z. z. a od 01.01.2005 má vydané povolenie podľa zákona č. 581/2004 Z. z.

Prostriedky zdravotného poistenia, keďže sú určené na úhradu zdravotnej starostlivosti všetkých účastníkov povinného zdravotného poistenia na Slovensku, sa prerozdeľujú medzi všetky subjekty (zdravotné poisťovne), ktoré zdravotné poistenie vykonávajú. Prerozdeľovanie poistného je konkrétne realizovanie princípov, na ktorých je zdravotné poistenie založené, t. j. solidarita majetných s menej majetnými a zdravých s chorými. Prísne kritéria pre subjekty, ktoré môžu vykonávať zdravotné poistenie majú zabezpečiť, aby si tieto subjekty riadne plnili povinnosti v rámci prerozdeľovania poistného.

Vstupom Z. P. P. D. Z. P. do likvidácie a neskôr do konkurzu bol systém prerozdeľovania narušený, pretože Z. P. P. DZP mala dňom 17. 07. 1999 zrušené povolenie na vykonávanie zdravotného poistenia. Tak likvidátor, ako aj SKP, svojvoľne vyberali poistné na zdravotné poistenie, ale tieto prostriedky do prerozdeľovania nevstupovali.

Toto závažné narušenie prerozdeľovania poistného v systéme zdravotného poistenia bolo odstránené jednoznačným ustanovením zákona č. 671/2002 Z. z., ktorý novelizoval zákon č. 273/1994 Z. z. a určil, že dňom 01. 01. 2003 pohľadávky zrušenej zdravotnej poisťovne (§ 34 ods. 6) nie sú pohľadávkami podľa § 59 ods. 1 tohto zákona, teda jednoznačne stanovil, že nie sú majetkom zrušenej Z. P., a zároveň netvorí konkurznú podstatu podľa ZKV. Týmto dňom sa definitívne odstránila akákoľvek pochybnosť o tom, kto je oprávnený s predmetnými pohľadávkami nakladať. Zákonodarca touto novelou zabezpečil, aby pohľadávky zrušenej zdravotnej poisťovne vymáhala v súlade so zákonom zdravotná poisťovňa, ktorá mala z týchto pohľadávok uhrádzať záväzky zrušenej poisťovne, a zároveň jednoznačne vyňal tieto pohľadávky z prerozdeľovania.

Na základe novej právnej úpravy, teda zákona č. 581/2004 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňom 01. 11. 2004 a ktorým bol zrušený zákon č. 273/1994 Z. z., dospel SKP

k názoru, že nakoľko nová právna úprava nerieši ani v prechodných ustanoveniach pohľadávky zrušenej zdravotnej poisťovne (podľa zákona č. 273/1994 Z. z.) voči zdravotníckym zariadeniam, pohľadávky na poistnom a poplatky z omeškania, došlo k odstráneniu nezrovnalosti zákona č. 273/1994 Z. z. a ZKV a ďalej už sa režim zrušenia a následného zániku P. DZP riadi len ZKV. Na základe tejto „úvahy“ do konkurznej podstaty úpadcu zaradil aj predmetné pohľadávky. Dňa 07. 04. 2005 oznámil teda konkurznému súdu svoje rozhodnutie, že mieni zaradiť do konkurznej podstaty aj pohľadávky poisťovne a postupovať podľa plánu speňaženia.

Túto skutočnosť ale nijakým spôsobom neoznámil žalobcovi, hoci mal preukázateľnú vedomosť o tom, že žalobca sa týchto pohľadávok domáha. Až listom zo dňa 21. 11. 2005 oznámil žalobcovi, že pohľadávky, ktoré sú predmetom tohto konania, postúpil zmluvou zo dňa 07. 07. 2005 na žalovaného. Konkurzný súd súhlas na speňaženie uvedeného súboru pohľadávok vydal opatrením z 22. 06. 2005, sp. zn.: 7K 70/01 (voči ktorému odvolanie nie je prípustné), len na základe toho, že boli dodržané podmienky predaja prijaté vo schválenom pláne speňaženia, ktorý ale v čase schvaľovania predmetné pohľadávky vôbec neobsahoval.

Podľa § 19 ods. 2 ZKV, súd uloží uznesením tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. Vzhľadom k významným hmotno-právnym účinkom márneho uplynutia stanovenej lehoty sa uznesenie doručuje do vlastných rúk dotknutej osoby. Z uvedeného vyplýva, že súd mal vyzvať dotknutú osobu na predloženie dôkazov vylučujúcich zaradenie majetku do súpisu podstaty a následne vyzvať správcu na vyjadrenie sa k predloženým dôkazom. V prípade, že správca predložené dôkazy považuje za dostatočne presvedčivé, môže sám, alebo na základe pokynu súdu (§ 12 ZKV), vyradiť predmetný majetok zo súpisu podstaty. V prípade, ak je správcovo stanovisko k vylúčeniu majetku z podstaty negatívne, avšak z predložených dôkazov zjavne vyplývalo (zákon č. 273/1994 Z. z. § 34 a § 59), že majetok nepatrí do konkurznej podstaty, mohol súd vykonávajúci dohľad nad konaním správcovi uložiť, aby majetok vylúčil zo súpisu podstaty, lepšie povedané do podstaty predmetné pohľadávky ani nezaradil.

Cieľom dozorovania súdom je aj ochrana práv a oprávnených záujmov tretích osôb pred zjavne nedôvodným a šikanóznym výkonom práva zo strany SKP, ako aj v záujme hospodárnosti a rýchlosti samotného konkurzného konania, ktoré by nemohlo skončiť skôr, než spor o vylúčenie majetku z podstaty. Pokiaľ by predložené dôkazy zjavne nesvedčali

v prospech tretej osoby, mal súd neodkladne vyzvať túto osobu na podanie žaloby o vylúčenie majetku z konkurznej podstaty (§ 19 ods. 2 ZKV). Aby sa ale mohol ten, kto má práva k predmetným pohľadávkam týchto domôcť, musí mať vedomosť o tom, že pohľadávky sú zaradené do konkurznej podstaty.

Súhlas s predajom súboru pohľadávok vydaný opatrením konkurzného súdu mal byť vydaný teda až po preverení nároku tretieho subjektu, teda žalobcu, na vydanie predmetných pohľadávok. Konkurzný súd bol SKP priebežne informovaný o stave konania a mal vedomosť o zákonom práve žalobcu na predmetné pohľadávky v zmysle zákona č. 273/1994 Z. z. To, že nový zákon č. 581/2004 Z. z. nijako neriešil, ako naložiť s pohľadávkami po zrušenej zdravotnej poisťovni, znamená iba to, že nie je dôvod, aby tento problém daný zákon riešil, keďže bol zákonom č. 273/1994 Z. z. vyriešený. V žiadnom prípade neznamenal oprávnenie SKP zahrnúť predmetné pohľadávky do podstaty, SKP teda zjavne porušil zákonnú povinnosť odovzdať pohľadávky žalobcovi. Všetky tieto skutočnosti boli zrejmé konkurznému súdu aj z oznámenia SKP zo 07. 04. 2005 a aj napriek tomu konkurzný súd, ako vyplýva z opatrenia, súhlasil s predajom súboru pohľadávok bez toho, aby sa týmto problémom zaoberal. Konkurzný súd a tiež SKP pri zaradení predmetných pohľadávok do podstaty zrejme „opomenuli“ skutočnosť, že v čase schvaľovania plánu speňaženia v roku 2003, na ktorý sa konkurzný súd odvoláva, nielenže neboli predmetné pohľadávky v konkurznej podstate zahrnuté, ale boli z plánu speňaženia priamo vylúčené.

Konkurzný súd, ako vyplýva z opatrenia, v žiadnom prípade neskúmal oprávnenosť zaradenia pohľadávok do podstaty, ale len administratívnu stránku zaradenia. Tým podľa názoru dovolateľa (žalobcu) konal v rozpore s ustanovením § 12 ZKV o dohľade súdu.

Svojim konaním tak SKP, ako aj konkurzný súd, zabránili žalobcovi konať vo veci a naplnili tiež podmienku pre podanie dovolania, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f) OSP, lebo účastníkovi konania sa odňala možnosť konať pred súdom.

V rámci dohľadu je súd oprávnený uložiť, aby veci, ktoré SKP zaradil do súpisu zjavne bez preukázateľného právneho dôvodu, vylúčil zo súpisu podstaty. Uvedeným postupom mohol konkurzný súd zabrániť neúčelným žalobám, ktoré v konečnom dôsledku zbytočne predlžujú aj samotné konkurzné konanie a poškodzujú tretie osoby. Právna úprava uvedená v ust. § 19 ZKV sleduje, aby ten, kto tvrdí, že jeho vec sa nemala zaradiť do súpisu podstaty, bol poučený o nutnosti podať vylučovaciu žalobu, a tiež poučený o následkoch

márneho uplynutia lehoty na podanie žaloby. V predmetnom prípade ale protizákonné konanie SKP potvrdil samotný konkurzný súd.

Podľa rozsudku odvolacieho súdu, osoby ktoré takto nadobudnú majetok musia mať istotu, že ich dobromyseľne nadobudnuté právo nebude dotknuté ani prípadnými chybami konkurzného konania. Takto nadobudnuté práva ale nemôžu nadobudnúť zákonnú podobu. Tak SKP, ako aj konkurzný súd, nemôžu svojvoľne porušovať zrejmé práva veriteľov úpadcu vyplývajúce z oprávnenia (ale aj z povinnosti) žalobcu nakladať s predmetnými pohľadávkami v zmysle § 34 zákona č. 273/1994 Z. z., a teda z vymožených pohľadávok uspokojovať osobitnú zákonom vymedzenú skupinu veriteľov. Svojím konaním poškodzujú zákonné práva tretích subjektov.

Tým skôr, že proti vydanému rozhodnutiu podľa § 66b ods. 3 ZKV nie je prípustný opravný prostriedok, je nutné v konkurznom konaní dodržiavať aj ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 66e sa na konkurz primerane použijú ustanovenia OSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Dovolateľ odcitoval ustanovenia § 1, 2 a 3 OSP a označil za nepopierateľné, že uvedené ustanovenia sa vzťahujú aj na konkurzné konanie.

Na strane 7 v texte dovolaním napadnutého rozsudku sa uvádza, že „...súdu neprislúcha v inom konaní hodnotiť správnosť postupu a rozhodnutia súdu konajúceho v konkurze a deklarovat' jeho prípadnú nesprávnosť“. Žalobca pri podaní predmetného žalobného návrhu vychádzal zo skutočností, že pri podaniach v obdobných veciach, teda návrhy na určenie neplatnosti ostatných dvoch zmlúv uzavretých medzi totožnými osobami ako v predmetnej zmluve, schválené konkurzným súdom, s obdobným predmetom zmluvy (pohľadávky P. DZP, z ktorých sa mali hradiť záväzky úpadcu voči poskytovateľom zdravotnej starostlivosti), boli aj napriek označeniu žalobcom číslom konkurzného konania 7K 70/2001, doručené súdu 10. 11. 2005 (teda v čase trvania konkurzu) zaradené súdom pod konania 7Cbi 111/2005, 5Cbi 115/05. Na základe uvedeného následne už žalobca dal podanie v predmetnej veci, podľa pokynu súdu, vecne príslušnému súdu podľa OSP bez označenia „7K 70/2001“. Teda podanie bolo zaradené k sp. zn.: 6Cbi 111/2005. Z uvedeného dôvodu je podľa názoru žalobcu oprávnený súd v predmetnej veci konať a rozhodovať. V opačnom prípade by sa žalobca žiadnym spôsobom nemohol domôcť práv stanovených v zákone č. 273/1994 Z. z. Konkurzný súd by teda nemohol rozhodovať o neplatnosti zmluvy, „lebo to nepatrí do jeho rozhodovacej právomoci“ a vecne príslušný všeobecný súd by vo veci potom nemohol rozhodovať, „lebo je to zasahovanie do kompetencii iného súdu“.

Žalobca sa od okamihu zrušenia Z. P. P. DZP domáhal predmetných pohľadávok, nakoľko si bol vedomý, že z vymožených pohľadávok po prechode záväzkov na žalobcu mal tento uhrádzať záväzky za zrušenú zdravotnú poisťovňu. Za tým účelom žalobca listami zo dňa 04. 02. 2003 a tiež 26. 02. 2003 požiadal MZ SR, na vedomie: MF SR, likvidátorka úpadcu Ing. K. a SKP, o spoluprácu pri odovzdávaní a preberaní agendy pohľadávok od SKP. V uvedenej veci prebehla rozsiahla korešpondencia a množstvo rokovaní.

I napriek tomu, že žalobca zaslal SKP vo februári 2003 na vedomie list, ktorým žiadal ministra zdravotníctva o spoluprácu a minister zdravotníctva okamžite oslovil SKP, do septembra 2003 sa žalobcovi nepodarilo pohľadávky od správcu konkurznej podstaty prebrať z dôvodu problémov s identifikáciou pohľadávok. V septembri 2003 žalobca opäť požiadal priamo SKP, aby nám požadovanú agendu odovzdal. Správca na požiadavku reagoval listom zo dňa 27. 10. 2003 s tým, že požiadavku žalobcu v takom rozsahu, ako žalobca požadoval, nemôže splniť a navrhol k tejto veci osobné rokovania. Problém preberania pohľadávok sa od roku 2003 do konca roku 2004 opakovane prerokovával na stretnutiach SKP, žalobcu, zástupcov MZ SR a MF SR. SKP si bol vedomý svojej povinnosti odovzdať agendu pohľadávok žalobcovi, túto svoju povinnosť nepopieral až do 07. 04. 2005 (vyššie uvedené oznámenie o novoojavenom majetku), všetky zúčastnené strany mali za to (vrátane MZ SR a MF SR), že po identifikácii pohľadávok bude definitívne dohodnutý mechanizmus odovzdávania pohľadávok. Z vedenej korešpondencie a osobných rokovaní medzi SKP, MZ SR, žalobcom a MF SR, bolo zrejmé, že žalobca sa domáha predmetných pohľadávok.

V závere dovolania žalobca poznamenal, že účelom ZKV je síce usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku s cieľom dosiahnuť pomerné uspokojovanie veriteľov, avšak tak, ako uvádza § 2 ods. 2 tohto zákona, z dlžníkovho majetku. V opačnom prípade by boli porušené dve základné zásady práva: *ius ex iniuria non oritur* (z bezprávia právo nevznikne) a *nemo plus iuris /ad alium/ transferre potest, quam ipso habet* (nikto nemôže previesť viacej práv než sám má).

Dovolacím petitom sa domáhal zrušenia napadnutého zmeňujúceho rozsudku odvolacieho súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie súdu prvého stupňa. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním z 28. 05. 2013. Považujúc dovolanie za nedôvodné a rozsudok odvolacieho súdu po obsahovej aj formálnej stránke za správny a zákonný, navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť a zaviazať žalobcu k náhrade trov dovolacieho konania titulom trov právneho zastúpenia v sume 175 661,60 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 OSP), ktorého zamestnanec za neho konajúci má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 OSP), a že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 OSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 OSP a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 OSP platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 OSP) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 OSP), alebo rozsudok odvolacieho súdu potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 OSP). Nakoľko v prejednávanej veci odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcu možno vyvodiť z ustanovenia § 238 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá OSP, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 OSP, ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie

postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ OSP, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 OSP vylúčené.

Hoci dovolateľ tvrdil, že rozsudok odvolacieho súdu je postihnutý vadou konania uvedenou v ustanovení § 237 písm. f) OSP /účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom/, dovolací súd nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania pojataj v zákonom ustanovení § 237 OSP, či už namietanej (§ 237 písm. f/ OSP), alebo nenamietanej dovolateľom (§ 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/, g/ OSP). Pre posúdenie existencie procesnej vady v zmysle uvedeného ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k niektorej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté takouto vadou.

Dovolací súd konštatuje nedôvodnosť uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP, t. j. neopodstatnenosť námietok dovolateľa, ktorými preukazuje existenciu vady konania podľa § 237 písm. f) OSP. V súvislosti s dovolateľom opísanými postupmi správcu konkurznej podstaty a konkurzného súdu, ktoré vyhodnotil ako nesprávne a bránice mu konať vo veci, ktorými mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, poukazuje dovolací súd na odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, kde odvolací súd dostačujúco vysvetlil, prečo všeobecnému súdu neprislúcha v inom konaní hodnotiť správnosť postupu a rozhodnutia súdu konajúceho v konkurze a deklarovať jeho prípadnú nesprávnosť. Správne odvolací súd objasnil, že napriek špecifickému predmetu a charakteru konkurzného konania, ide o súdne konanie, a ako každé súdne konanie, je autonómne. Táto autonómia sa prejavuje v tom, že správnosť jeho postupu, záverov a rozhodnutí môže byť, z podnetu jeho účastníkov i tretích osôb, predmetom preskúmania s účinkami pre konanie len v rámci tohto konania a prostriedkami upravujúcimi súdne konanie (riadne a mimoriadne opravné prostriedky).

Dovolací súd nevzhladol ani existenciu ďalšieho žalobcom tvrdeného dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) OSP - rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Pod nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) OSP sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak súd aplikoval síce

správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Nesprávne právne posúdenie môže byť spôsobilým dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok rozhodnutia odvolacieho súdu.

V danom prípade došlo zo strany odvolacieho súdu, vzhľadom na ním dostatočne zistený skutkový stav, k správnej aplikácii príslušných zákonných ustanovení na tento prípad, ako aj k ich adekvátnemu výkladu. Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je bez pochybení, ktoré by bolo možné subsumovať pod ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c) OSP. Odvolací súd vychádzal pri formulovaní záverov svojho rozhodnutia zo správne zisteného skutkového stavu a vydal rozhodnutie spočívajúce na správnom právnom posúdení veci. Dovolací súd konštatuje náležité vysporiadanie sa odvolacieho súdu s vykonanými dôkazmi, čoho následkom bolo adekvátne právne posúdenie veci. Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spĺňa atribúty správneho a zákonného rozhodnutia.

Z výsledkov doplneného dokazovania vykonaného odvolacím súdom skutočne vyplýva neexistencia dôvodov (či už materiálnych alebo formálnych), ktoré by boli spôsobilými vysloviť záver o neplatnosti predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok. Je preto nesporné, že zmluva o postúpení pohľadávok je platná a odvolací súd rozhodol správne, keď odvoláním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, vychádzajúci čiastočne z neúplného a nesprávneho skutkového zistenia a z nesprávneho právneho posúdenia veci, zmenil v súlade s ustanovením § 220 OSP tak, že žalobu zamietol.

Dovolací súd sa preto nestotožnil s dôvodom dovolania uvádzaným dovolateľom, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci z pohľadu ním vznesených námietok. Námietky uplatnené žalobcom v dovolacom konaní sú rozšírením jeho námietok uvedených vo vyjadrení sa žalobcu k odvolaniu žalovaného proti prvostupňovému rozsudku, ktorými sa zaoberal odvolací súd v odôvodnení svojho zmeňujúceho rozsudku, kde dostatočne vyčerpávajúco zhodnotil ich neopodstatnenosť. Keďže dôvody, ktoré viedli odvolací súd k zmene rozsudku prvostupňového súdu tak, že žaloba sa zamietla, boli odvolacím súdom postačujúco objasnené v odôvodnení jeho rozhodnutia, dovolací súd sa s nimi stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Z uvedeného je evidentné, že v danom prípade nie je daná existencia dovolateľom uvedeného dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP. Z úradnej povinnosti nebola

zistená ani žiadna z vád konania v zmysle § 237 OSP, pre ktorú by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Konštatujúc nedôvodnosť dovolania žalobcu, argumentujúc pritom správnosťou a zákonnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie podľa § 243b ods. 1 OSP zamietol.

V dovolacom konaní vzniklo úspešnému žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania, ktoré mu dovolací súd priznal podľa § 243b ods. 5 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP v sume 158,61 eur a na ich úhradu zaviazal neúspešného žalobcu.

Žalovaný si trovy dovolacieho konania uplatnil v podaní z 28. 5. 2003 (ich uplatnenie a vyčíslenie je súčasťou vyjadrenia žalovaného k dovolaniu) v súlade s § 151 ods. 1 OSP, avšak v nesprávnej výške 175 661,60 eur a v nesúlade s ustanoveniami Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v účinnom znení (ďalej len „cit. vyhláška“). Nesprávnosť ich vyčíslenia spočíva v tom, že základnú sadzbu tarifnej odmeny stanovil podľa tarifnej hodnoty práva, t. j. hodnoty postúpených pohľadávok (38.812.129,09 eur) podľa 10 ods. 1, 2 cit. vyhlášky, hoci v danom prípade je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna trinásťina výpočtového základu v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) cit. vyhlášky, nakoľko predmetnom konania je určovací žaloba (o určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok) podľa § 80 písm. c) OSP, pri ktorej nie je možné vyjadriť hodnotu práva v peniazoch.

Podľa § 9 ods. 1 cit. vyhlášky, základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa § 10 ods. 2 cit. vyhlášky, ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Ustanovenia § 9 ods. 1 a 10 ods. 2 cit. vyhlášky však nemožno použiť na daný prípad, nakoľko predmetom konania nie je zaplatenie samotnej pohľadávky, ale určovací žaloba, na

základe ktorej mala byť určená neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok. Z hľadiska náhrady trov konania, je hodnota takouto zmluvou postúpených pohľadávok bezvýznamná. Zmluva samotná, ktorá je predmetom konania o určenie jej neplatnosti, nie je peňažným plnením, ani vecou, ako ani právom, ktorých hodnotu by bolo možné vyjadriť v peniazoch. Ide o konanie o určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je (§ 80 písm. c/ OSP), ktorého predmet nemožno oceniť peniazmi, a to nielen pre účely určenia výšky súdneho poplatku (Položka 1 písm. b/ časti I. „Poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní“ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Podľa bodu 1. vety prvej poznámok k položke 1: „Z návrhu na začatie konania o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, ... , sa poplatok vyberie podľa písmena b/ tejto položky.“), ale aj pre účely určenia výšky náhrady trov konania. V danom prípade nie je možné vyjadriť hodnotu veci ani práva v peniazoch (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MCdo/9/2010, 3MCdo/9/2009, 1MOBdoV/17/2006). Hodnota veci pri predmete konania – určenie, že zmluva o postúpení pohľadávok je neplatná, nie je nominálna hodnota postupovaných pohľadávok, ani cena za ktorú správca konkurznej podstaty predal tieto pohľadávky žalovanému, ani hodnota pohľadávky úpadcu podľa znaleckých posudkov, ktoré boli vypracované znalcami v konkurznej veci.

Dovolací súd preto priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v súlade s ustanoveniami § 11 ods. 1 písm. a), § 14 ods. 1 písm. a), b), ods. 5 písm. b) a § 16 ods. 3 cit. vyhlášky v celkovej sume 158,61 eur za tri realizované úkony právnej služby: 1. prevzatie a príprava zastúpenia v dovolacom konaní vrátane prvej porady s klientom zo dňa 20. 05. 2013 (odmena: 60,08 eur podľa § 11 ods. 1 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. a/ cit. vyhlášky + režijný paušál: 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky), 2. písomné podanie na súd vo veci samej - vyjadrenie k dovolaniu zo dňa 27. 5. 2013 (odmena: 60,08 eur podľa § 11 ods. 1 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. b/ cit. vyhlášky + režijný paušál: 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky), a 3. zastupovanie na pojednávaní dňa 30. 5. 2013, pri ktorom sa iba vyhlásil rozsudok dovolacieho súdu (1/4-ina odmeny: 15,02 eur podľa § 11 ods. 1 písm. a/, § 14 ods. 5 písm. b/ cit. vyhlášky + režijný paušál: 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky), t. j. odmena 135,18 eur (2 x 60,08 eur = 120,16 eur + 1 x 15,02 eur) a režijné paušály 23,43 eur (3 x 7,81 eur), spolu: 158,61 eur.

K uvedeným záverom dovolací päťčlenný senát dospel jednohlasne.

Poučenie : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30. mája 2013

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.